

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 1. An detur à parte rei aptitudo Naturæ universalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

tia est quid negativum, ex modo communi usurpandi, idem enim sonat repugnare hoc alicui, quod non convenire, non aptati, non consentire, quod si repugnare, est quid negativum in presenti, addita illi negatio, velly non, hoc ipso jam non exprimet, negativum aliquid, quia duæ negationes faciunt unam affirmativam, adeoque non erit quid commodum, ad significandum aliquid negativum, sed in hac difficultate, quæ est circa phrasim, loquendum cum multis.

PRÆMITTO 3. *Communitè auctores non requirunt aptitudinem aliquam Positivam, sed solam Negativam ad universale; certè enim Sol & Luna aliæque incorruptibilia, non habent positivam inclinationem ad multiplicationem suorum individuum, aliàs violentum esset Soli, quod non sit multiplicatus individualiter, & tamen, Sol & Luna, sunt naturæ universabiles.*

PRÆMITTO 4. *Possè adhuc poni aliam Positivam, aliam Negativam aptitudinem.* Negativa Aptitudo erit indeterminatio ad unum. Positiva autem stabit in ordine ad plura, illorumque appetentia.

PRÆMITTO 5. *Divisos esse Auctores in decidenda Quæstione præsentis, aliqui enim licet dicant unitatem formalem universalem non esse à parte rei, sentiunt tamen aptitudinem universalem, esse à parte rei; aliqui autem & unitatem, & aptitudinem debitam universali, negant à parte rei reperiri.*

DIFFICULTAS I.

An detur à parte rei aptitudo Naturæ universalis?

DICENDUM I. *Si nomine aptitudinis nihil aliud intelligas, nisi in inferioribus carentiam prædicati, impediens multiplicabilitatem, talis aptitudo datur à parte rei, nemine cogitante.* Eadem Conclusio, sic formatur: Si nomine aptitudinis intelligas, hoc, quod individuum, possit habere sibi simile individuum, item quod unum inferius, possit habere aliud simile inferius, talis aptitudo datur à parte rei.

PROBATUR I. Quia id non à meo intellectu pendet, quod Paulus sit similis Petro, nec à meo intellectu hoc pendet, quod careat Petrus prædicato impediente, ne simile sibi in natura individuum habeat, ergo non à meo intellectu pendet descripta aptitudo.

PROBATUR 2. Licitum est argumentari ab actu ad potentiam, ergo & ab actu ad aptitudinem. Ergo cum detur actu nemine cogitante multiplicitas individuum v. g. dabitur eorundem & aptitudo ad multiplicari, nemine cogitante.

PROBATUR 3. Independentè à cognitione creata, vel habet Deus vim multiplicativam hominis, vel non habet; si non habet, ergo à cogitatione nostra habet, quod sit omnipotens;

si habet, ergo illi multiplicativo, respondebit multiplicabile nemine cogitante, tanquam terminus multiplicativi, quod ipsum multiplicabile, est prædescripta aptitudo. Ergo sicut hoc multiplicabile datur nemine cogitante, ita & prædicta aptitudo, dabitur nemine cogitante.

DICENDUM 2. *Prædescriptam aptitudinem, non esse sufficientem ad universale formaliter.*

PROBATUR I. Unitas convenientiæ non est sufficiens ad universale, ergo nec aptitudo dicta, illius enim convenientiæ est quasi radix aptitudo prædescripta: Ergo multò magis illa ipsa aptitudo, non debet esse sufficiens ad universale.

PROBATUR 2. Aptitudo proxima ad prædicari, non habetur nemine cogitante, proximè enim evadit natura prædicabilis, jam depurata à differentiis: Ergo nec prædicta aptitudo, quæ habetur nemine cogitante erit sufficiens ad universale, ut ita proportionentur inter se, (cum nihil obstat) aptum esse, & aptum dici.

PROBATUR 3. Aptitudo universalis formaliter debita, est illius differentialiter constitutiva, proindeque nulli alteri debita, jam autem aptitudo prædicta, convenit & singularibus, ut habeant simile sibi singulare.

DICENDUM 3. *Si nomine aptitudinis intelligas, potentiam quandam actuabilem per plures differentias, nemine cogitante condistinctam à singularibus & differentiis, talis aptitudo non datur nemine cogitante.* Ita Suar. d. 6. Met. f. 4 n. 12.

PROBATUR I. ex Suar. Aptitudo illa posita à parte rei, in uno individuo, vel est existens, vel non existens; si non existens, ergo nec est à parte rei; si existens, ergo singularis & individua, consequenter non dicit capacitatem ad plurificari.

PROBATUR 2. Non datur distinctio ex naturæ rei. Ergo nec potentia actuabilis nemine cogitante condistincta differentiis.

PROBATUR 3. Si daretur aptitudo, quæ esset potentia quædam actuabilis per plures differentias, illa aptitudo & esset idem realiter cum natura humana singulari, ut supponitur, & non esset idem, ut probatur: si enim esset idem realiter, cum natura humana singulari, etiam singularitas in sensu saltem reali, deberet dicere aptitudinem ad esse in multis; sed non dicit, quia hoc ipso non esset singularis. Sequela probatur à pari. Quia est idem animalitas cum rationalitate, verum est in homine, etiam animalitatem ratiocinari in sensu reali, ergo etiam si idem est realiter, singularitas & aptitudo, verum erit in sensu reali; singularitatem dicere aptitudinem ad plurificari. Quod totum in hoc fundatur, quia quando aliqua sunt idem realiter cum exclusionem virtualitatis, in ordine ad prædicta primò intentionalia, tunc quidquid convenit uni formalitati, debet convenire & alteri in sensu reali saltem.

RESPONDEBIS. Ex adjuncto convenire singularitati, ut sit apta inesse multis.

CONTRA. Ei quod alicui est essentialia, nec ex adjuncto oppositum convenire potest, quia essentialia sunt immutabilia: Ergo, cum essentialia sit singularitati, esse singulare, nec ex adjuncto poterit reddi non singularis, seu plurificabilis.

OBJICITUR 1. Quod plura individua possint sub eadem specie multiplicari, non provenit hoc ab intellectu, sed ab ipsa rei natura: Ergo & aptitudo essendi in multis, non provenit ab intellectu.

RESPONDETUR. Conced. totum, & neg. hanc aptitudinem esse sufficientem ad universale; unde etiam consequentia procedit de aptitudine prima Conclusionem expressa.

OBJICITUR 2. Quod est in multis, est aptum inesse multis, natura autem v. g. humana, est de facto in multis.

RESPONDETUR. Etiam hoc argumentum procedere de aptitudine admissa à nobis, sed tanquam insufficienti ad universale.

OBJICITUR 3. Si natura ante omnem operationem, non habet aptitudinem ad plurificari in multis, nec mea cognitione eam habere potest.

RESPONDETUR. Etiam hoc argumentum procedere, de aptitudine, de qua prima Conclusionem aptitudinem autem tertio loco positam, potest habere à nostra cognitione natura, quæ à parte rei nemine cogitante, præstat fundamentum intellectui, ut illa natura sic plurificata, cognoscatur, sine determinatione ad unum, adeoque cum aptitudine.

INFERES. Aptitudinem tertiam Conclusionem expressam, esse aptitudinem exigitam ab universali formaliter. Ratio, quia universale debet esse aptum inesse multis, & cum hæc aptitudo non sit ea, de qua Conclusionem prima, debet esse ea, de qua Conclusionem tertiam, quæ enim alia?

DIFFICULTAS II.

Deciduntur quedam ad aptitudinem Naturæ universalis spectantia.

ASSERO 1. Quod in recto aptitudo, ista sit ipsa natura, in obliquo autem dicit, non determinationem ad unum, ex supposita plurificatione.

RATIO. Quia ita explicata aptitudine, Entia sine necessitate non multiplicabuntur.

ASSERO 2. Non solum aptitudinem, adesse in multis, sed & ad existere in multis, requiri ad rationem aptitudinis debitam, universali formaliter.

RATIO. Quia essentia & existentia non distinguuntur, hinc data aptitudine ad esse in multis, debet dari & aptitudo ad existere in multis. Cæterum per prius, dicit aptitudinem ad essendum in multis. Ratio, quia ipsum esse est prius, ipso existere.

ASSERO 3. Illam ipsam aptitudinem negativam, à nobis admissam, esse aptitudinem universali debitam.

RATIO. Quia aptitudo illa debet esse proportionata universali, non est autem proportionata, nisi aptitudo negativa, quia cum universale formaliter, præscindat à differentiis, etiam aptitudo illius, debet præscindere à differentiis, à quibus cum non præscindat nisi aptitudo negativa, illa non nisi erit debita universali formaliter.

ASSERO 4. Possit hanc ipsam negativam aptitudinem suo modo dici positivam.

RATIO. Quia ipsa aptitudo negativa, in recto est ipsa natura humana, quæ est quid positivum.

DICES. Affirmationes priores sunt negationibus, & ipsum esse, hoc est, prædicata positiva, priora sunt ipso non esse, hoc est prædicatis negativis. Hoc supposito. Consideretur natura humana universalisfacta, in eo statu, in quo est prior, ex modo nostro concipiendi omni negatione, certè hæc natura, in quantum est prior omni negatione, erit distincta à natura divina, in hoc, quod natura divina, sit multiplicabilis, & non plurificabilis, universale autem & multiplicabile, & plurificabile; quod si erit distincta tunc natura universalis, à natura divina, ergo distinguetur aptitudine, ad plurificari, supponeturque eam habere, ante omnem negationem.

RESPONDETUR. Pro illo priori, non posse supponi naturam humanam universalisfactam, tamen discernetur à natura divina, ipsa connexion prædicatorum. Quia v. g. natura humana etiam sine aptitudine considerata, dicitur nexum, prædicatorum Animal Rationale, quem nexum non dicit Deus, nihilque vetat in aliquo statu intentionali, considerari naturam, prout non dicentem distinctionem à natura divina, in aliquo prædicato, in quo cæteroqui nata est dicere distinctionem: & ita natura creata, pro illo priori, pro quo prius est esse naturam, tanquam quid universalis, & posterius creatam, considerata natura creata, non dicit distinctionem à Deitate, à qua tamen nata est dicere distinctionem pro statu reali.

ASSERO 5. Hanc aptitudinem ad essendum in multis debere esse realem.

RATIO. Tum quia non debet esse fictitia unitas universalis, nec fictitium universale, ergo nec aptitudo ad essendum multis, debet esse fictitia. Tum quia, si sufficeret aptitudo fictitia, etiam natura divina posset esse universale formaliter. Tum quia, si non requireretur aptitudo realis, sed sufficeret fictitia, sufficeret etiam chimærica; non enim major est ratio unius quam alterius. Hoc autem dici non potest, quia posset esse universale formaliter, id quod